

CHEMARE LA CURĂȚIE ÎN VORBIRE

Textul biblic:
Matei 12:22-37

Versetul cheie:
Matei 12:36, 37

Ideea centrală a lecției: Cei care Îl onorează pe Dumnezeu și lucrarea Lui prin cuvintele lor, arată că inima le este curată și viața le este predată în mâna lui Dumnezeu.

Scopul lecției: Să te motiveze să fii atent la cuvintele tale și la felul în care comunică cu cei din jurul tău.

1. Vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu (Matei 12:22-27)

Scopul venirii Domnului Isus în lumea noastră a fost în primul rând rezolvarea problemei păcatului oamenilor. Pentru că nu exista o altă soluție a împăcării omului cu Dumnezeu și pentru că păcatul îl ținea pe om într-o cursă a morții, a fost nevoie de venirea Fiului lui Dumnezeu.

Toate întâlnirile Lui cu oamenii au avut ca rezultat în primul rând vindecarea lor spirituală. Chiar și cei bolnavi fizic, au înțeles faptul că prioritar în ochii lui Dumnezeu este sufletul lor.

În acest pasaj evanghelistul Matei ne prezintă întâlnirea Domnului Isus cu un om a cărui boală fizică era consecința unei posedări demonice: *Atunci i-au adus un îndrăcit orb și mut; și Isus l-a tămăduit, așa că mutul vorbea și vedea* (v. 22). Nu ni se oferă alte amănunte legate de trecutul acelui om. Matei însă ne oferă tabloul dramatic al consecințelor păcatului în viața unui om.

Atrage atenția asupra pericolului de a trata cu ușurătate păcatul. Mulți creștini consideră că păcatul nu este un lucru atât de grav, că întotdeauna mai există iertare și mai sunt soluții pentru o viață trăită în păcat. Aici avem cazul unui om care a ajuns în cele din urmă să fie stăpânit de duhuri necurate și care și-au bătut joc nu numai de sufletul și psihicul lui, ci și de trupul lui.

Minunea Domnului Isus a provocat o dublă reacție din partea oamenilor care au asistat la ea. Cei mai mulți au recunoscut puterea lui Dumnezeu: *„Nu cumva este acesta Fiul lui David?”* (v. 23). Fariseii însă au avut o reacție contrară: *„Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul, domnul dracilor!”* (v. 24).

Prezintă cele două reacții ca reprezentând două moduri de poziționare față de Domnul Isus. Același lucru se întâmplă și-n zilele noastre. Primul curent îi reprezintă pe cei curioși dar ignoranți, superficiali în credința lor, care se miră de tot ceea ce văd și aud, își pun anumite întrebări dar nu caută cu adevărat un răspuns. Sunt oamenii care se mulțumesc cu o religie a senzaționalului, a lucrurilor vizibile și nu caută o credință care transformă viața.

Al doilea curent este reprezentat de cei care cunosc mult mai mult decât oamenii din prima categorie dar care, în pofida evidențelor nu vor să creadă. Sunt cei care nu intră în

Împărăția lui Dumnezeu dar nici nu vor să lase pe alții să intre. Sunt cei care neagă orice putere divină și orice lucrare spirituală și în zilele noastre. Sunt cei care se uită la oamenii cu o viață schimbată de Dumnezeu și cred că acestea sunt doar lucrări ale diavolului.

Mai există o categorie nemenționată în text. Este categoria ucenicilor, a celor care stau lângă Învățător și care învață cum să lucreze și cum să lupte pe calea credinței.

Tuturor acestor categorii Domnul Isus le vorbește despre realitatea Împărăției lui Dumnezeu. Chiar dacă mulți se îndoiesc, o neagă sau nu știu ce să creadă, Împărăția lui Dumnezeu există și din ea fac parte cei care și-au predat viața Fiului lui Dumnezeu.

Acest moment a fost propice pentru Domnul Isus pentru a le da o nouă lecție fariseilor și tuturor celor care-L ascultau cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și lucrarea Lui: *Orice împărăție dezbinată împotriva ei înșiși, este pustie; și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui. Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția Lui?* (vs. 25b, 26). A fost o lecție logică dar și un adevăr de netăgăduit. Duhurile necurate n-au ieșit din acel înderăcit cu ajutorul lui Satan, pentru că el niciodată nu va lupta împotriva lui însuși; ci, acolo a fost lucrarea plină de autoritate a Fiului lui Dumnezeu, Cel care are toată puterea asupra lui Satan și a duhurilor necurate.

2. Vorbește despre Duhul lui Dumnezeu (Matei 12:28-32)

Acest pasaj este foarte important nu numai în ceea ce privește înțelegerea lucrării Duhului Sfânt, ci și pentru înțelegerea Persoanei Duhului Sfânt.

Concluzia Domnului Isus din versetul 28 a fost că, dacă El nu face lucrarea de vindecare cu ajutorul lui Beelzebul, în schimb această lucrare este făcută cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu: *„Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi”*. Duhul Sfânt, a treia Persoană a Trinității, era în Domnul Isus. Duhul Sfânt nu este doar o parte din Dumnezeu, nici măcar puterea sau forța lui Dumnezeu, ci El Însuși este Dumnezeu.

Implicația lucrării Duhului Sfânt în viața acestui înderăcit a fost faptul că Împărăția lui Dumnezeu sosise deja. Împărăția Lui este locul în care se face voia Lui, este locul în care El domnește. Așadar, Împărăția lui Dumnezeu este formată din comunitatea oamenilor credincioși în viața căroră Dumnezeu domnește. Biruința Domnului Isus prin puterea Duhului Sfânt în viața înderăcitului era un semn că Împărăția diavolului începuse să piardă teren și că Împărăția lui Dumnezeu venise cu putere pe pământ în inimile oamenilor. În viitor va avea loc apoteoza Împărăției lui Dumnezeu, când întreaga creație I se va supune lui Isus Cristos ca Domn (vezi Filipeni 2:10).

Întrebă: De ce fariseii și cărturarii n-au putut înțelege și n-au putut primi lucrarea Domnului Isus? Răspuns: Din cauză că erau orbi spiritual. Omul înderăcit, în urma întâlnirii cu Domnul Isus a putut vedea nu numai cu ochii fizici dar mai ales cu cei ai sufletului. Fariseii nu erau orbi fizici dar orbirea lor era mult mai cruntă și i-a condus în cele din urmă la hulă, respingând orice dovadă a divinității Domnului Isus (vezi și discuția despre „orbire” din Ioan 9:39-41).

Subliniază importanța înțelegerii războiului spiritual dintre Împărăția lui Dumnezeu și Împărăția diavolului. Împărăția lui Dumnezeu a venit să oprească și totodată să nimicească înaintarea și puterea Împărăției celui rău în viața oamenilor. În acest război spiritual, credincioșii trebuie să realizeze că nu există neutralitate. Fiecare om se postează de o parte sau de alta a baricadei, prin deciziile pe care le ia: *Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește* (v. 30). Cuvintele Domnului Isus sunt directe și fără nici un echivoc. Creștinii care nu intră în această luptă spirituală de partea lui Dumnezeu, automat se postează de partea diavolului.

Explică înțelesul termenului „hulă” în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Literal, „hulă” înseamnă „a vorbi rău” sau „a vorbi stricat”. În ambele Testamente, termenul exprimă o vorbire caracterizată de lipsă de respect și de răutate la adresa lui Dumnezeu. Înțelesul termenului „hulă” își are originea în cea de-a treia poruncă a Decalogului, care le interzice evreilor să ia în deșert Numele lui Dumnezeu: *Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui* (Exodul 20:7). Conform gândirii evreiești, numele reprezenta persoana. Ca atare, luarea în deșert a Numelui lui Dumnezeu însemna hulirea lui Dumnezeu Însuși. Acest motiv era suficient pentru a atrage după sine pedeapsa cu moartea a celui considerat vinovat de hulă. Domnul Isus Însuși a fost acuzat pe nedrept de acest păcat (vezi Matei 26:65).

Versetele 31 și 32 ne vorbesc despre hula împotriva Duhului Sfânt. Această expresie face referire la respingerea voită și permanentă a propriei Lui lucrări de mântuire a oamenilor.

3. Vorbește dintr-o inimă curată (Matei 12:33-37)

Domnul Isus a analizat de fiecare dată păcatul prin roadele lui în viața omului (vezi Matei 5:21-48). În învățătura din aceste versete, El compară consecințele păcatului cu roadele unui pom: *căci pomul se cunoaște după rodul lui* (v. 33b). Expresia „după rodul lui” realizează conexiunea între rezultat și sursă sau origine. Ceva ce este bun va produce tot ceva bun și viceversa.

Domnul Isus a aplicat această analogie fariseilor și cărturarilor. Ei Îl învinuiseră că face minunile cu ajutorul lui Beelzebul. În pofida tuturor evindefelor și a dovezilor contrare, chiar împotriva logicii, ei au rămas lângă poziția lor. De ce? Pentru că acuzațiile lor izvorau dintr-un interior păcătos: *„Căci din prisosul inimii vorbește gura”* (v. 34).

Îndeamnă-i pe participanți să se gândească la implicațiile expresiilor „visteria bună” și „visteria rea” a inimii. Fiecare om are o visterie (sau, mai actual, o „trezorerie”) înlăuntrul ființei lui. În funcție de natura ei, lucrurile strânse acolo sunt bune sau rele. Ceea ce schimbă natura ființei noastre este doar întâlnirea cu Domnul Isus. Atunci când se naște un om nou, cu o inimă și o minte nouă, el va începe să depoziteze în ființa lui doar lucruri noi, de preț și folositoare vieții lui de credință. Cât timp firea are putere și inima este neschimbată, omul va strânge doar gânduri, vorbe sau sentimente negative și rele.